

jest jen stanoveno, že podnikatel takový nese zvláštní nebezpečí svého podniku, t. j. ručí za škodu, zaviněnou jím nebo jeho lidmi nebo způsobenou lidmi, vcházejícími nebo vycházejícími. Proto neručí, jak již odvolací soud správně dovozuje, za škody, jichž vznik jest podmíněn jinými okolnostmi, než právě uvedenými, na př. určitou vlastností předmětu v uschování vzatého (srv. zprávu komise panské sněmovny pro justiční věci str. 178). Proto nelze předpis Šu 970 obč. zák. vztahovati na škody, které utrpí živé zvíře, do stáje postavené, při pohybech ve stáji. Za tyto škody ručí podnikatel jen v rámci všeobecného předpisu Šu 691 obč. zák., v kterémžto případě musí býti zjištěno, že mezi opomenutím povinné péče, podnikateli Šem 961 obč. zák. uložené, a škodou jest příčinná souvislost. V tomto sporu jest zjištěno, že betonová podlaha ve stáji, nerýhovaná, před 20 lety zřízená, byla tak hladká, že častěji koně na ní sklouzly. Tomu-li tak a zjištěno-li dále, že žalovaný propůjčoval tuto stáj ve dne pro koně, aniž pod ně bylo podestláno, lze ovšem mluvit o tom, že nezachoval péče v Šu 961 obč. zák. mu uložené. Ale jiná jest otázka, zda tu jest příčinná souvislost mezi touto nedbalostí a poškozující událostí. Zjištěno jest, že zdravý kůň byl podomkem do stáje postaven a že po nějaké době nalezen byl ležící na podlaze se zlamanou nohou. V onom mezidobí nikdo do stáje nevšlehl. Jak k tomu došlo a zda kůň sklouzl následkem hladkosti podlahy, nedalo se zjistiti. Znalci připustili možnost, že kůň i bez cizího přičinění na hladké podlaze může upadnouti, když kopá nohou, drbá se nebo tlamou po mouše se ohání a při tom tělem se otočí tak, že celá váha těla přijde na jednu nohu. Odvolací soud správně poukazuje na všeobecnou zkušenost, že kůň i bez sklouznutí na hladké podlaze při prudkém pohybu na trávníku, silnici a kdekoli jinde může utrpěti podobný úraz, a že ve sporném případě není sklouznutí koně vůbec zjištěno. Avšak pouhá domněnka nebo pravděpodobnost většího nebo menšího stupně, že kůň přišel k úrazu jen následkem sklouznutí, nemůže nahraditi důkaz o příčinné souvislosti. Proto není nárok žalobcův ani s hlediska Šu 961 obč. zák. odůvodněn, a, ježto schovatel dle Šu 964 obč. zák. neručí za náhodu, nezbylo než žalobu zamítnouti.

Čís. 3692.

Nechal-li odvolací soud byť i odvolatelem nevytýkanou zmatečnost řízení nebo rozsudku prvé stolice nepovšimnutou, jest zmatečným i jeho rozsudek.

V tom, že soudce, jenž provedl líčení až do konce, vypracoval rozsudek až v době, kdy byl již přeložen k jinému soudu, nelze spatřovati důvod zmatečnosti podle čis. 2 Šu 477 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 118/24.)

Žalobě o nepřipustnost exekuce bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í s o u d u v e d l v o t á z c e, o n i ž t u j d e, v

d ů v o d e c h :

Dovolatelka uplatnila všechny, v §u 503 c. ř. s. uvedené důvody dovolací. Prvý, totiž zmatečnost podle čis. 2 §u 477 c. ř. s., spatřuje v tom, že soudce G., který řízení podle §u 193 odstavec třetí c. ř. s. prohlásil skončeným, byl v době, než se vrátily spisy od dožádaného ku procesnímu soudu, od tohoto soudu přeložen a v době, kdy vyhotovil a kanceláři předal rozsudek první stolice, nebyl již soudcem procesního soudu. Žalobkyně uvádí k tomu ve svém sdělení, že dovolatelka této zmatečnosti rozsudku první stolice nevytýkala v odvolacím řízení, a že proto k ní v dovolacím řízení, jehož přezkum jest omezen pouze na odvolací rozsudek, nemůže již býti hleděno. S tím souhlasiti nelze, neboť kdyby byl rozsudek první stolice z některého, v §u 477 c. ř. s. uvedeného důvodu opravdu zmatečným, byl by odvolací soud podle §u 494 c. ř. s. musil přihlédnouti i z úřední povinnosti k této zmatečnosti, a když by nepřihlédl, činilo by to zmatečným i jeho rozsudek. Leč uplatněný důvod není opodstatněn. Když později přeložený soudce provedl celé jednání až do jeho ukončení podle §u 193 odstavec třetí c. ř. s., byl právě jedině on povolán, aby ve skončeném řízení vydal rozsudek, neboť jinak by tím byla porušena zásada bezprostřednosti. Okolnost, že vyhotovil rozsudek až v místě svého nového soudcovského působení, nezpůsobila uplatněné zmatečnosti, poněvadž vzhledem k předpisu §u 412 odstavec první c. ř. s. je rozhodující jedině, že rozepři projednal a skončil jako člen soudu první stolice.

Čís. 3693.

Směnečné právo.

Závazek trasátův není dotčen tím, že směnku přijal až po její splatnosti, jen když nebyl ještě směnečný nárok proti němu promlčen.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 395/24.)

Proti platebnímu příkazu na zaplacení vydané směnky namítl příjemce, že směnku podepsal téměř dva roky po její splatnosti. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podpisem směnky je žalovaný jako její příjemce podle čl. 81 směn. ř. směnečně zavázán k zaplacení pohledávky majitelky směnky. Až do promlčení práva směnečného lze k závazku směnečnému, dosud nesplněnému, vždy přistoupiti. Namítaná skutečnost, že žalovaný podepsal jako příjemce směnku již splatnou, nečiní směnku neplatnou, nýbrž má jen ten právní význam a následek, že právo ze směnky té je vůči žalovanému ihned účinným, že na něm může býti podle práva směnečného žádáno zaplacení směnečné valuty hned, a až do promlčení práva směnečného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.